

Вирджиния Блак

КЪЩАТА

НА

СВЕТУЛКИТЕ

МОНТ

Copyright © 2017 Вирджиния Блак

Всички права са запазени. Някоя част от тази книга не може да бъде препечатвана по какъвто и да е начин – ръчно, фотографски или електронно, или под формата на фонографски запис; не може да бъде съхранявана като компютърен файл, излъчвана или копирана за обществено или лично ползване, освен кратки цитати за статии и рецензии, без изричното писмено съгласие на издателя.

Вирджиния Блак

КЪЩАТА НА СВЕТУЛКИТЕ

Снимка на корицата: Фото студио Нана
Компютърно оформление: МОНТ ООД

ISBN 978-619-169-134-0

Съдържание

ЧАСТ I МОСТЪТ

1. Така ли изглеждаш наистина?	8
2. Полетя ли?	14
3. За концертите и стомашните болки	19
4. Как червеното може да е оранжево	27
5. Мостове разни	33
6. Прашка	40
7. Подаръци и гладиатори	50
8. Великото изкуство	56
9. Пържени яйца	59
10. ДьоСад	66
11. Глава с елементи на трилър	73

ЧАСТ II ПРОЕКТЪТ

1. Поговорки	80
2. Циркът	85
3. Концептуална глава	91
4. Протокол от събитията по време на акция "Цирк"	96
5. Ръкописи и мухи	102
6. Рисунка с кафе	107
7. Лебедово езеро	115
8. Експлозии	121
9. Мъката на актьора	126
10. Сенки и демони	132
11. Лимонът	139

12. Читалище свърталище	148
13. Неепилирани мисли	155
14. Доброто никога не стига	159
15. Неочакваности	165
16. Токче	170
17. Изненади	175
18. Прозорците	179
19. Малцето	186
20. Бабата	192
21. Да замерваме роднините	197
22. Ретроспекция към пиесата	202
23. Много зла ли съм станала?	209

**ЧАСТ III КАК ЕДИН ПРОЕКТ ЗА РОЗОВ РОМАН
СЕ ПРЕВЪРНА В БЕСТСЕЛЪР**

217

ЧАСТ IV ДЪЖДОВЕТЕ

1. Болна ли съм докторе?	243
2. Стъкленият покрив	249
3. Ще се видим утре, може би	251
4. Къщата на дъждовете	253
За автора	255

Когато бях малка, вярвах, че имам опашка. Някой от големите казваше, че паднал на опашката си и я натъртил и реших, че и аз имам. Прекарвах дълги часове пред огледалото да се опитам да си видя опашката. После реших, че опашките на хората са невидими, но и щом имат опашки, значи са като животните. Не обичах животни като малка; не виждах много в града, а и тогава не беше на мода да имаш домашен любимец.

Когато бях малка, вярвах и в много други неща. После те се оказаха лъжа, и после пак истина. Зависи от перспективата. Вярвах в русалки, в елфи, във феи, но после някой ми каза, че са измислени... за да е по-интересно в приказките. След много години разбрах, че хората така или иначе си вярват в измислени неща, защо е било нужно да се отказвам от моите невинни фантазии?

И когато се опиташ да се върнеш при тях, именно понеже търсиш невинност и чистота, едва тогава се виждаш истински в огледалото – позацапан от живота, покварен циник, саркастичен придатък към нещо, което е и без друго атрофирало – сърцевината.

*На всички,
които са успели да намерят изгубеното си ядро и
на всички, които живеят в заблуда,
че има протези за запълване на
липсващите и изтръгнати от нас парчета.*

ЧАСТЬ I

МОЕТЬ

1.

Така ли изглеждаш наистина?

Странно, имаше порта, а нямаше ограда. Беше ниска дървена врата закрепена към ствола на едно дърво и дори не стигаше до другото. Сякаш някой бе указал откъде е редно да се влезе.

Не ми беше удобно да нахлувам така, но бях жадна и се бях изгубила в гората. Не знам къде се запиляха другите докато се опитвах да мина по дървения обрасъл с мъх мост. Не бях излизала от седмица, бях болна, прекарвах дните си да лежа или да чета в интернет какво ми е. Но сега се чувствах добре. Относително.

Докато минавах по моста, дървото се бе пропукало на два пъти под краката ми – толкова беше старо. Не че щях да падна – реката беше на няма и метър, а и беше плитка и кротка. Няколко риби ме гледаха с отворени усти, докато един нахален рак ощипа едната по сивкавата перка и тя му се разкрещя.

Минах през вратата и реших преди да извикам, да се огледам. Беше спретнат двор и в същото време в него имаше нещо диво. Храстите и цветята се бяха скупчили вдясно, където имаше повече слънце, а тревата стигаше почти до бледо жълтия пясък на брега. Вляво имаше няколко високи дървета. На едното видях къща за птици.

Морето мързеливо буташе напред вълна след вълна. Бяла дантела от пяна около безкрай от тюркоаз. Беше гладко като изгладено с ютия – е, както глади дете, което за първи път хваща ютия.

Зад единия храст се подаде бял заек и след него още четири малки, пак бели. Боричкаха се да видят кой нахалства

в този час и се катереха едно върху друго. После побягнаха през ниската трева пред къщата, където имаше само една много тясна пътека от морски камъчета.

Докато се дивях на тая странна пътека... сякаш някой бе напуснал камъчетата ей така съвсем безразборно, зад цъфналия розов божур се показва една овца. Беше дебела, бяла, пухкава и дрънкаше с камбанка. Гледаше ме и преживяше бавно и аристократично и май ѝ беше топло. После ми обърна гръб да ми покаже ваклото си дупе.

Къщата беше ниска, на един етаж с много голяма веранда с хамак, маса, два стола и момини сълзи в стари очукани саксии. Беше бедно, но чисто. После погледът ми се закова върху възглавничката в хамака – ярко оранжева на бели маргарити с по един пискюл от четирите страни – син, червен, бял и лилав. Беше изумителна и... май я бях виждала някъде.

Направих крачка към верандата и от вратата излетя малко момиче. Беше на не повече от шест-седем. Къса светло кестенява коса, почти руса, зелени очи, нещо като рокля с шорти на много ситно черно-бяло каре. На главата ѝ едва се крепеше бяла панделка. Гласчето ѝ... тънко и трошливо като коледна играчка, от онези старите, които все пазехме да не счупим.

- Хей, влизай де. Точно сипвам лимонада – извика тя.

- Здравсти, красавице. Сама ли си?

- О, не, как ще съм сама? Такова малко дете като мен може ли да е само в гората? Хи хи, че си смешна. Триста калинки! Така ли изглеждаш наистина?

- Как? – попитах почти обидено и огледах калните си гуменки и измазаните с боровинки джинси. Косата ми беше рошава и имах огромни кръгове под очите.

„Изплаши детето с този зверски вид!“, казах си.

- Ами... различно. Нищо де, ще свикна – изчурулика тя. – Чакай да донеса лимонадата. – И се залетя обратно в къщата.

След минутка излезе с една стъклена гарафа. Хах...не бях виждала такава от дете, и две стъклени чаши, каквито вече

никъде няма. Нареди ги на масата, след като подухна да изгони песъчинките донесени от вятъра и ме подкани:

- Давай, пий, докато е студена.

Седнах колебливо и се заоглеждах за родителите.

- Къде са другите? – попитах колебливо. То в наши дни не знаеш как да питаш, че едно дете без майка, друго без баща...

- О, Кръстьо и Сълзица са на разходка край морето. Сълзица чака бебе и трябва да се движи повече. Теменужка е някъде из градината, ама не знам къде са Боби, Бони, Борко и Биляна. Освен това Луи и жена му трябва да се върнат надвечер, а Кори чака бебета. Бянка е... Е, де да знам къде се е забляла.

- Голяма фамилия, а? – попитах и се чудех къде са се дянали всички тези хора.

- Да, голяма е. Искаш ли да едно парче бисквитена торта? Сама съм я правила. Е, Кори ми помогна, но... Виж, не изглежда добре, но е много вкусна.

- О, не съм яла бисквитена торта от десетилетия – зарадвах се истински.

Както бях предупредена, тортата изглеждаше много зле на външен вид – дори нямаше форма на торта, но беше толкова, *толкова* вкусна.

- Имаш ли си приятели там където живееш? – попита детето и от пълната ѝ уста се пръснаха няколко трохи, които избърса с длан. После жадно отпи от лимоната си и по брадичката ѝ се стекоха няколко капки. Не ги избърса.

- Ами... понякога.

- Понякога имаш, понякога нямаш? Или понякога са ти приятели, понякога не са?

- И двете. А ти?

- О, тук няма много деца и понякога ми е скучно, понякога... понякога... Тази дума „понякога“ кой я е измислил?

- Не знам. Който е измислил думите. Понякога и аз не знам всичко. – Започвах да се чувствам крайно неловко и с нетърпение чаках някой от големите да се появи, да се извиня и да си тръгна.

- Искаш ли да поплуваме?

След няма и десет минути бяхме нагазили във водата с дрехите, легнахме по гръб и се отпуснахме върху вълните. По едно време един огромен лебед се спусна към нас, след него още един.

- О, ето ги Луи и жена му. Луи, хайде да ни повозите.

Луи е лебед? Започнах да се щипя, но преди да скокна да си меря кръвното да се убедя, че съм се събудила, лебедът застана до мен и сложи едно крило под мен. Женският лебед мина до детето и я подхвана и ни залюляха.

Дали в тая лимонада няма някакви дроги мамка му?

Триста калинки?

Дали не съм предозирала с успокоителните?

Но момичето ме гледаше, очите ѝ грееха зелени като камъчета и ми се усмихваше. Лицето ѝ щеше да се разцепи на две. Имаше такава сладка трапчинка на дясната буза.

Не знам кога излязохме от водата, но знам, че лебедите се вдигнаха и отлетяха и от далечния край на плажната ивица се подадоха два коня. Вървяха бавно, но когато ни видяха, се разбързаха. Единият кон имаше огромен корем.

- Това... *това*... ли са Кръстьо и Сълзица?

- Аха – засмя се детето и защрапа към верандата за две бучки захар. – Искаш ли да се постоплиш? Вече е почти залез и става хладно. Ела.

Аз не казах нищо, защото не знаех какво. Бях забравила азбуката на всеки един език който владее и започнах да си проверявам пулса.

В стаята беше напалена камина, около прозорците имаше запалени свещи – всякакви размери, всякакви цветове.

И чай. С бисквитки Руен.

Аз не пия чай, но сега пих. И си излапах бисквитката.

- Не живееш ли с родителите си? – попитах накрая.

- А ти?

- Не – отвърнах.

- А защо ме питаш тогава?

- Защото си малка... и няма кой...

Не знаех какво да ѝ кажа. В очите ѝ се спуснах две

оловносиви облачета.

- И ти ли не вярваш? Че не мога сама? Че съм прекалено малка?

Прегърнах я, погалих косата ѝ, махнах смешната пандела, намерих нощница – една на зелени зайци... кой по дяволите е измислил такава щампа?... И ѝ разказах за моята Мравка Алберта, а тя се смя сгушена в мен.

Алберта си имала свой собствен мравуняк и мъкнела изрезки от вестници, книги, такива неща. И четялааааа. И един ден, както си четяла на един клон, до нея кацнал орел. Тя му се възхищавала, охкала и ахкала пред величието на крилата му и благородната му осанка, особено на този царствен нос, какъвто Алберта нямала. Той дори не я погледнал.

Алберта решила да стене първата мравка-орел и опитала да лети. Сега, няма да те занимавам колко е полетяла, това е друга тема. Идеята ми беше, че дори мравките имат очи. Някои и коси. Мравката е трудолюбива и своенравна.

Мравката Алберта направила няколко опита за летиене и естествено не ѝ поникнали крила, но за щастие кацала на някое услужливо листо. Тогава решила, че никога няма да стане орел. Но скоро след това орелът пак кацнал до нея, докато четяла една изрезка от книжка и се заприказвали. Алберта му казала колко иска да е като него, а орелът, който нямал име, понеже така и не го кръстили, ѝ казал:

- Не ти трябва съдба като моята. Та аз ям мишки.

Така че един яде мишки, друг събира трохите от някой пикник, за да се нахрани, трети преяждат и изхвърлят остатъците в боклука.

Какво направила Алберта? Построил си преносим мравуняк. Ако се наложи – вдига количката от дървени клонки и влачи. Някои казвали, че ѝ трябва рикша.

Мравката Алберта за четири месеца и половина написала три книги и половина. А орелът изял около сто че-

тиридесет и девет кокошки (Макс и Мориц обесиха само три), триста петдесет и девет плъха, и други по-малки и по-големи гадини.

Когато орелът отишъл при мравката да я пита как да стане като нея, тя му казала:

- Нямам време, изчислявам повърхност на разгънат паралелепипед. Я ся стани и на мравката път стори!

Мисля, че не беше подходяща приказка за дете; аз не умея да разказвам такива. Но Ана ме гледаше замислено.

- Обичам Алберта. Ще дойдеш ли пак? – попита детето когато я сложих в леглото.

- Да.

- Обещай ми, че ще дойдеш утре.

- Обещавам.

И май наистина исках да се върна.

Оставих я да спи на дивана, сгушена в едно тъмнорозово одеяло с бял кант. Беше стиснала и един голям мечок, кафяв и мърляв. Защо ли ми се струваше, че бях виждала някъде такъв?

Тръгнах обратно по пътеката. Щурците цвърчаха оглушително. Жабите ги надвикваха. Светулките се навираха в очите ми, в косата ми. Луната хихикаше и си играеше на криеница с някакъв заблуден облак, а аз се отдалечавах и колкото пъти се обръщах, все виждах жаравата в онова огнище.

У дома си направих кафе, запалих цигара, пуснах лаптопа, станах за пепелника си и очите ми попаднаха на стария албум. Не знам защо го отворих.

От петата снимка ме гледаше детето, което оставих да спи в розовото одеяло. Черно-бялата ѝ престилка и черно-белите шорти и късата коса. Снимка от детската градина.

Тогавя бях...

2.

Полетя ли?

На другия ден се върнах. Ако ме попиташ защо, и сега не мога да ти отговоря. По път купих бяла рокля на ситни червени цветенца, червени сандали и една голяма и една малка сламена шапка. Моята беше без червена пандела.

Още докато минавах през полето с маковете, след като погледах как рибата налагаше с опашка онзи циничен пощурял рак и се посмях от сърце, надуших миризма на пържени филийки. Забавих крачка. Може би някой от големите се бе появил? Как щях да обясня роклята и... ?

Но тя беше сама.

И не бях учудена.

В кухнята цареше ужасен хаос, навсякъде трохи, черупки от яйца, брашно по пода, пръски от олио. Тя се хвърли на врата ми, целуна ме.

- Какво има в торбичката ти?

- Рокля за теб и по една шапка.

Тя се плъзна надолу по тялото ми, извади роклята, огледа я и после затанцува с нея, сякаш платът беше жив човек. Пееше ужасно фалшиво, песента... отдавна я бях забравила.

Филийките загоряваха, но докато набързо обличаше новата си рокля, тя ми обясни, че когато са изгорели са похубави и ме изкомандва да седам на масата, но да наредя сладкото от дюли с орехи и по една вилица. И да не забравям чиниите, онези белите със синьо цветенце отстрани, но не големите, а средните.

- Няма ли да е по-добре да облечеш новата си рокля след като се нахраниш? – Вече се бях отказала да питам защо е сама, защото знаех, че ще ми отговори със същия въпрос.

- О, не! Защо са новите дрехи, ако не да се цапат? После ги переш в морето и ухаят на водорасли, а всеки знае, че водораслото има силен и траен аромат.

Засмях се.

Докато набивахме филийките, изгорелите наистина са по-вкусни, от дървото се чу врява. Кори се оказа жълтата птичка, която мътеше яйца и беше изнервена и леко полу-дяла.

- От няколко седмици седи на тези яйца и не смее да иде да се изкъпе до морето, а онзи нехранимайко Църо по цял ден ходи и се връща с половин червей за нея. Така поне казва Кори, но аз мисля, че е голям добряк – обясни ми тя.

- Чакай, как да ти казвам?

- Ами... тука ми казват Ана.

- А няма ли да попиташ... ?

- О, аз знам как се казваш, Джо – засмя се тя и се задави и дълго кашля.

Кори и Църо се караха по италиански – шумно и нецензурно.

- Не можах да намеря по-голям идиот, честно. От сутрин до вечер ходиш да ядеш и после ми идваш тука с половин глава от червей и аз трябва да ти мътя яйцата? Или си събирай акъла, или багажа.

- Нямам багаж. Много женски списания си чела. Аз може да съм идиот, ама ти си такова врънкало! Боже, ако има някой, който ще ме разбере, това е Кръстьо. Ама и той един мек, мек, че вече на кон не прилича. Уж все държи Сълзица на каишка, пък все подире ѝ ходи. Мило това, мило онова, мило искаш ли сено, мило искаш ли да ти повея да не ти е топло. Това мъжете в наши дни сме станали...

- Ако не бях аз да те измъкна от онзи кокошарник, дето те бяха объркали за патка, досега щяха да ти викат Доналд Патката. Или пък Доналд Тръмп, че ти отива повече с тая оскубана перушина.

Всъщност Църо беше красива птица и както се видя покъсно през деня и добър съпруг, защото остана да топли яйцата цял ден, докато Кори отиде на фризьор да ѝ оправят

перушината и да и изострят ноктите, защото преди да тръгне се закани като се върне да му издере очите.

С Ана решихме да направим хвърчило. Аз не знаех как, тя не знаеше как, нямах интернет да погледна за инструкции и докато режехме един стар кашон във форма по спомен, оцветявахме го, и лепяхме и връзвахме там някакви въжета, тя ме убеждаваше:

- Виж, не е важно да полети, важното е да се издигне и после можем да накараме Луи да ни помогне малко.

- Е, да ама като бях в Кипър...

- Била си в Кипър? Триста калинки! Това е страхотно! – запляска с ръце. После спря, погледна ме сериозно и попита: – Какво е Кипър?

- О, това е... остров... Дълга история. – Тя кимна и продължихме да правим мазало от хвърчилото.

По едно време от дървото се чу бесен писък.

- О, птичи боже, помооооош! Гнездото мърда, падам, ще счупя яйцата и Кори ще ме убие. Ана, помооооош.

Хукнахме за стълба, качих се да оправя къщата. Църо плачеше като малко дете и нареждаше:

- Толкова години обич. Всичко ѝ дадох. И яйца ѝ дадох. И съм си делил най-милото с нея – онзи тлъст червей, заради който едва не си изгубих окото. Дадох ѝ повече от половината. Ще ме намери и ще ми свали перушината.

Но докато качвах последното стъпало, а Ана „държеше стълбата“ да не падна, едно яйце се пукна и под черупката се подаде затворено око, после още едно, после тънък гол врат, от който се изтръгна немощен писък. След това и второто, и третото, и четвъртото. Гледах чудото напълно онемяла. Никога не бях виждала новоизлюпени, едни такива голишарчета. Грознички бих казала, но нали всяко бебе е много „сладко“...

Докато Ана се катереше по стълбата с мен да погледне, Църо продължаваше да плаче и да бърше сополи.

- Църоооо – чу се писклив женски глас някъде под нас. Обърнах поглед и видях белия заек с четирите бели малки, накачени едно върху друго. – Честито, стана татко, бе рев... –

и падна съборена от качилите се на гърба ѝ малки. После ги сгълча нещо на заешки, изтупа се и продължи:

- Някои жени имат целия късмет на тоя свят – измърмори тя. – Хайде деца да кажем на Луи да намери заваяната щастлива майка. Пък баща ви, нали съм ви казвала какъв е лъохман... Тоя Rilling Stone. Мъх не хвана, тревопасния му с тревопасен.

И се отдалечиха, а аз гледах как таткото запристъпя боязливо и със страх и ужас надникна в гнездото. Малките писукаха, трепереха и понеже не знаеше какво да ги прави, им запя.

Луи измъкнал Кори от един далечен двор, където намерила изобилно количество червеи и била почти припаднала от преяждане. Но когато видя бебетата си сгушени под крилото на обичливия и чувствителен Църо, тя се разплака от щастие, избута го, каза му че го обича и двамата седнаха до гнездото да се радват на децата си.

- Трябва да направим детска, Църи – каза му тя и се сгуши в него.

Той завъртя очи и попита:

- В боя праскова или с цвят на керемидата я искаш?

- Точно като при хората – обади се тихичко Ана. – Ти... имаш ли... Не, не, не ми казвай.

- Точно – Мислех си... дали да ѝ кажа?

Оставихме щастливото семейство, довършихме хвърчилото, което полетя, понеже вятърът беше на кеф, издигна се високо, високо и после се разпадна някъде в морето. Така ставаше с всяка моя надежда – литне, литне, пък се сгромоляса я във водата, я в някоя скала.

- Не тъгувай – каза Ана. – Полетя ли? Полетя. Издигна ли се? Издигна се. Че какво би му било интересното, ако това хвърлило все висеше из въздуха. Хвърчилата са направени, за да се приземят и после пак да литнат.

Исках да си разменя мозъка с нея, честно. Нещата бяха толкова прости и лесни. Бялата рокля на червени цветчета беше измърсена и намачкана. И какво от това? Знаем какво щеше да ми каже: затова са ролките – за да се цапат.

После седнахме на късен обяд. Беше почти залез. Ана лапаше първо салама, а трохите занесе на птиците. Църо вече се бяхтеше по строежа на детската.

Слънцето потапяше лъчите си в морето. Сякаш някой бе разлял един тон оранжева боя по масивна тава от ултрамарин. По небето облаците се бяха раздиплили като захарен памук. Луи и жена му надуваха тромпетите, Бянка овцата преживяше аристократично, Кръстьо и Сълзица газеха из пяната на разбиващите се вълни.

И точно тогава на рамото ми кацна кос. Черен, с оранжева човка.

- Тук съм за кръщенето.

- Няма да е тази вечер. Кори е малко... нервничка – обясни Ана. – Ама остани тук. Трябва ни един песнопоец, че Бянка не докарва високите ноти.

- Аз съм Фредерико – поклони се косът и ме погали с човка по ухото.

Когато Ана заспа в розовото си одеяло пред догарящата камина, тръгнах по пътечката, но Луи през цялото време летеше над мен. Знаех, че ме пази.

У дома си направих кафе, станах да си взема пепелника, запалих цигара и не спирах да се питам: *Какво се обърка тогава?*